

NAFTA

ORGAN ZWIĄZKU POLSKICH PRZEMYSŁOWCÓW
NAFTOWYCH WE LWOWIE.

SIEDZIBA REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, ULICA LEONA SAPIEHY L. 3.

WYCHODZI RAZ NA MIESIĄC. CENA ZESZYTU 1000 MP. CZŁONKOWIE ZWIĄZKU POLSKICH PRZEMYSŁOWCÓW NAFTOWYCH OTRZYMUJĄ CZASOPISMO BEZPŁATNIE.
CENY OGŁOSZEŃ: CAŁA STRONA 60.000 MP., PÓŁ STRONY 36.000 MP., CZWIERĆ STRONY 20.000 MP.
RACHUNEK POCZT. KASY OSZCZĘDNOŚCI 148.476.

REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: Dr. BRONISŁAW WOJCIECHOWSKI.

Walka o cenę ropy.

Przemysł naftowy jest we wszystkich państwach kwestją w dużej mierze polityczną. Produkta naftowe są obecnie jednym z najważniejszych materiałów wojennych, zrozumiałem jest przeto, że każdy przezorny rząd stara się mieć wybitny wpływ na wydobywanie, przeróbkę i handel produktami naftowymi. Rozwój przemysłu i rolnictwa zależnym jest w wysokim stopniu od możliwości otrzymania produktów naftowych w potrzebnej ilości, oraz w odpowiedniej jakości. Oprócz powyższych względów natury ogólnie państwowej, przemysł ten ma wielkie znaczenie dla pojedynczych obywateli. Wszyscy są odbiorcami produktów naftowych i dlatego musi im zależeć na tem, aby produkta te były tanie. Znacznie mniejsza jest ilość producentów, którym musi znowu zależeć na utrzymaniu możliwie wysokiej ceny. W przemyśle kapitalistycznie silnie zorganizowanym interes wielkiej ilości spożywców musi się zazwyczaj podporządkować interesowi kilku silnych producentów. Przemysłowcy naftowi często umieli zapanować nie tylko nad zorganizowanym tłumem konsumentów, ale dzięki potędze swych kapitałów, wywierali silny wpływ na rząd.

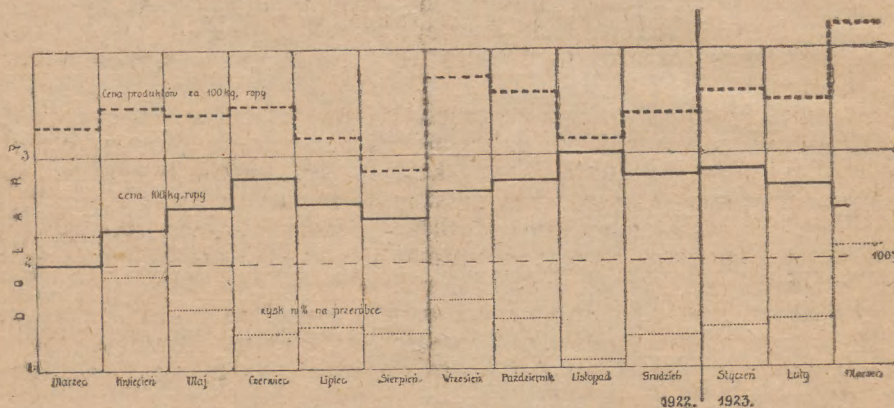
U nas przemysł naftowy nie jest solidarny i nie jest zorganizowany, co pociąga za sobą brak jednolitego programu i chwiejność jego polityki. Powodem tarć w łonie tego przemysłu jest sprzeczność interesów dwu grup, które stanowią części producenci ropy, producenci rafinerzy, oraz czysci rafinerzy. Polski kapitał uczestniczy przeważnie tylko w pierwszej grupie. Producentom ropy zależy na możliwie wysokiej cenie ropy, któraby nie tylko pokryła koszt wierceń, ale dała pewien czysty zysk. Rafinerom zależy na jak największym obniżeniu ceny surowca, aby na przeróbce możliwie dużo zarobić. Ustalenie ceny ropy na poziomie leżącym niżej kosztów produkcji leży w interesie rafinerów, gdyż ceny takie zmuszają czystych producentów do sprzedaży produkujących kopalń, które nabyć rafinerzy są zawsze gotowi.

W Krasnym
w Krasnym

Możność nabycia odkrytej kopalni jest dla rafinerji tak ważna, że decydują się oni nieraz obniżyć cenę produktów i rezygnując chwilowo z zarobku własnego, obniżyć cenę ropy, byle zawładnąć całą produkcją surowca i następnie pracować bez konkurencji. Opanowanie rynków zbytu produktów przeprowadzają przez kartelową organizację sprzedaży.

Chcąc zorjentować się w całokształcie zmienności cen ropy i produktów naftowych, należy odnośne cyfry odpowiednio uporządkować. Zmienność naszej waluty utrudnia porównanie ciągle zmieniających się cen, wybrałem przeto do zestawienia cen jako jednostkę, dolar. Ponieważ największą ilość produkowanej u nas ropy pochodzi z zagłębia Borysławskiego, przeto przyjąłem za podstawę cenę ropy Borysławskiej. Od czerwca 1922 cena ta była urzędownie dla ropy brutto ustalona, przeto w tym okresie przyjąłem cenę ropy brutto za przeciętną, w innych miesiącach cenę ropy na wolnym targu kupowanej.

Ilość produktów naftowych jest zbyt wielka i popyt za pewnymi produktami zależnie od sezonu jest tak zmienny, że najlepszy obraz przeciętnej ceny da każdorazowa wartość sumy produktów, otrzymanych z jednego kilograma ropy Borysławskiej. Na podstawie w ten sposób wypośrodkowanych wykresów

przeciętne ceny ropy i produktów z niej otrzymanych, przedstawiają się w ostatnich miesiącach jak następuje:

		Cena produ-		Zarobek brutto na przeróbce w procentach
		Cena 100 kg. ropy	któw otrzy- manych z 100 kg. ropy	
Marzec	1922	1.00	2.28	128
Kwiecień	"	1.31	2.46	88
Maj	"	1.52	2.40	58
Czerwiec	"	1.80	2.46	37
Lipiec	"	1.55	2.18	40
Sierpień	"	1.40	1.87	34
Wrzesień	"	1.63	2.72	66
Październik	"	1.76	2.60	48
Listopad	"	2.00	2.16	8
Grudzień	"	1.80	2.38	32
Styczeń	1923	1.85	2.60	40
Luty	"	1.70	2.52	48
Marzec	"	1.50	3.20	114

Z zestawienia tego widać, że cena produktów naftowych jest dosyć stała, gdyż stosuje się do cen światowych.

Zwyżka lub zniżka tych cen, to wynik wielkoświatowej polityki naftowej, na której wyniki stosunkowo nieznaczny możemy wywierać wpływ. Natomiast zmienność cen ropy stanowi ośrodek zmagania się naszych wielkich i małych przemysłowców naftowych. Wszystkie nasze kopalnie ropy zostały odkryte polskimi siłami i polskim kapitałem. Obecny wielki kapitał wykupywał nas w chwili, gdy cena ropy nie wystarczała na koszt ruchu.

Przed rokiem cena ropy wynosiła u nas 1 dolar za 100 kg., podczas gdy cena ropy amerykańskiej wynosiła za tę samą ilość 2.66 dolara. Państwowa Fabryka olejów mineralnych w Drohobyczu mogła w tych warunkach albo płacić większą cenę za ropę, albo uzyskiwać z przeróbki znaczne zyski. Ani jedno, ani drugie nie miało miejsca. Ropy państwowa fabryka nie kupowała, ponieważ potrzebując znacznych kwot na wykończenie fabryki, nie miała na ten cel potrzebnych funduszy, a zysków znacznych również nie osiągała, gdyż istniała wtedy organizacja kartelowa „Krajonafta“, do której Państwową fabrykę wciągnięto i ona pochłaniała znaczną ilość zysków, umożliwiając bogacenie się różnym pośrednikom na handlu naftą. Państwowa Fabryka dostarczała „Krajonafcie“ najlepszą naftę po 65—75 Mp., a konsument płacił za nią 150 do 200 Mp. i tylko z trudnościami mógł ją otrzymać.

W tym czasie Związek Polskich przemysłowców naftowych dostarczył Państwowej fabryce kilkaset wagonów ropy nie za gotówkę, lecz w zamian za produkt. Transakcja ta, oraz obalenie przy pomocy Związku „Krajonafty“ spowodowała stopniową zwyżkę ceny ropy, która w listopadzie 1922 osiągnęła cenę 2 dolary. Mimo ustalenia się sprawiedliwszej ceny za ropę, ceny produktów nie wiele wzrosły i okazało się tutaj wielkie znaczenie Państwowej rafinerji.

Państwowa fabryka objęła dostawę dla wojska i kolei, oraz rozpoczęła zaopatrywać Spółdzielnie wydatnie w naftę, udzielając im nawet nieznacznych kredytów, które umożliwiły im zorganizowanie sprzedaży nafty.

Z końcem roku 1921 Państwowa fabryka udzieliła „Polminowi“ w Berlinie kredyt, odpowiadający wartości 700 wagonów nafty, a z końcem roku 1922 spółdzielnie miały kredyt, odpowiadający 100 wagonom nafty.

Działalność ta zaniepokoiła poważnie pośredników naszego wielkiego kapitału naftowego. Postanowiono pozbawić państwową fabrykę surowca przez pozbawienie jej ropy bruttowej, oraz przez usunięcie dotychczasowego kierownika Państwowej Rafinerji. Na przeprowadzenie tej akcji poświęcono znaczne kwoty. Akcję przeprowadzono systematycznie, ale wyniki jej będą zdaje się znikome. Wartość istnienia Państwowej Rafinerji i potrzeba zaopatrzenia jej w surowiec jest tak oczywista, że wszelkie usiłowania przeciw tej zasadzie stosowane, mogą tylko zwiększać bezużyteczne wydatki.

Wydatków tych robi się za dużo — stanowczo za dużo.

Każdy prawie dziennik marzy o tak zwanym tygodniu naftowym. Jest to numer uroczysty, zawierający kilka stron ogłoszeń, oraz tyleż

stron tendencyjnych artykułów, mających wykazać, że trzeba Państwową Rafinerję sprzedać, lub pozbawić ją ropy brutowej. W Sejmie widocznie wywodów tych nie czytają, albo im nie wierzą, bo wniosek rządowy o ropie brutowej przeszedł.

„Krajołafta“ zapłaciła od samej nafty:

Prowizji komisantom	Mp. 189,587.859 ⁶⁴
Tantjemy, koszty likwidacji i asekuracji	„ 92,683.425 ²¹

„Lewiatan“ otrzymuje stałą wkładkę roczną, która wynosiła wiele milionów, w zamian zaco obowiązany jest zwalczać Państwową Rafinerję.

Nie zapomniano i o socjalistach, udzielając im poparcia nie tyle materialnego, co moralnego. Niedawno otwarty socjalistyczny „Bank Ludowy“ został zaszczycony tem, że jedno z największych przedsiębiorstw naftowych posiada w nim rachunek bieżący.

Solidarny atak w Sejmie żyda, ludowca i antysemitę przeciw Ministerstwu Przemysłu i Handlu i Dyrektorowi Państwowej Rafinerji dowodzi, że atak był umiejętnie zorganizowany. Skutek jednak będzie minimalny. Atakowane osoby usuną się same, aby umożliwić swym następcom kontynuowanie sanacji naszego przemysłu naftowego.

Zwycięstwem jest fakt, że Państwowa Rafinerja dostarcza swe produktu wojsku i kolei, oraz spółdzielniom bez pośredników i że Państwowa rafinerja kupuje ropę od polskich producentów w zamian za produktu.

Inż. Władysław Szaynok.

Związek polskich przemysłowców naftowych.

Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością we Lwowie.

Dnia 28. marca b. r. odbyło się zwyczajne Walne Zgromadzenie członków, na którem powzięto następujące uchwały:

Przyjęto do wiadomości sprawozdanie Zarządu i zatwierdzono zamknięcie rachunkowe za r. 1923.

Poczem zgodnie z wnioskiem Komisji Rewizyjnej udzielono jednomyślnie Zarządowi absolutorjum i na wniosek Zarządu uchwalono rozdział zysku, ustalonego w zamknięciu rachunkowym w kwocie:

Dywidenda udziałowców	12%	Mp. 1,171.327 [—]	
Tantjemy Dyrekcji	10%	„ 600.000 [—]	
„ Rady Nadzor.	5%	„ 300.000 [—]	2,071.327 [—]

Mp. 6,867.124³⁹

Resztę zysku w kwocie Mp. 4,795.797³⁹ uchwalono wcielić do funduszu zapasowego.

Uchwalono zmianę Stowarzyszenia na Spółdzielnię i przyjęto nowy statut w osnowie, wniesionej przez Zarząd. Zarazem upoważniono Dyrekcję do ustalenia brzmienia zmiany statutu, stosownie do życzeń władz i przedsiębrania wszelkich czynności, związanych z rejestrowaniem statutu.

Dokonano wyboru Rady Nadzorczej w następującym składzie:

1. Brugger Franciszek. przemysłowiec, Warszawa.
2. Długosz Władysław, właściciel kopalń nafty, Siary k. Gorlic.
3. Dunka de Sajo Władysław, właściciel kopalń nafty, Lwów.
4. Fabiański Julian, profesor Politechniki, Lwów.
5. Jurasz Karol Olgierd, inżynier, Lwów.
6. Dr. Kielski Alfred, Dyrektor „Polskiej Nafty“, Warszawa.
7. Pierściński Julian, inżynier, Borysław.
8. Sulimirski Wit, właściciel kopalń nafty, Lwów.
9. Szczepanowski Stanisław, inżynier, Lwów.
10. Szymański Władysław, Dyrektor „Tehate“, Lwów.
11. Winiarz Julian, właściciel kopalń nafty, Lwów.
12. Wieleżyński Marjan, inżynier, Lwów.

W końcu uchwalono następujące wnioski Zarządu:

1. Walne Zgromadzenie uchwala przewartościować majątek Związku przez podniesienie wartości statku „Gazolina“ o kwotę Mp. 46,673.200.— podnosząc równocześnie wartość udziałów do kwoty Mp. 58,341.500.—.
2. Dotychczasowe udziały Związku podwyższa się o kwotę równą czterokrotnym dotychczasowym udziałom, bez dopłaty, w ten sposób, iż każde 700.— Mp. pierwotnego udziału podwyższa się bez dopłaty o Mp. 2.800.— o ile udziałowcy podpiszą do końca maja 1923 oświadczenie, że obejmują podwyższony o powyższą kwotę udział.
3. Udziały w podwyższonym kapitale, co do których objęcia dotychczasowi udziałowcy nie oświadczą się w wyżej przytoczonym terminie — wcielili się do funduszu zapasowego.
4. Walne Zgromadzenie uchwala upoważnić Dyрекcję do zaciągania kredytu do kwoty równej dziesięciokrotnej kapitału zakładowego.
5. Walne Zgromadzenie upoważnia Radę Nadzorczą do ustalenia na wniosek Dyрекcji wysokości kredytu, mającego się udzielić poszczególnym członkom w stosunku do posiadanego udziału.

Załączamy dwie tabele, zaczerpnięte ze „Skorowidza polskiego przemysłu naftowego“, który wkrótce zostanie wydany.

pasów ropy w Polsce w r. 1922. w tonach

Miesiąc	OKRĘG GÓRNICZY	Produkcja brutto	Opał	Manko	Produkcja czysta	Ekspedycja	Zapasy w zbiornikach		Razem
							na kopalni	Towarz. magazyn.	
Lipiec	Jasło	4721	369	65	4287	4443	6272	5742	12014
	Drohobycz	58998	1628	6798	50572	73641	10578	111882	122460
	Stanisławów	2227	32	49	2145	2154	3432	—	3432
	Razem	65946	2029	6912	57004	80238	20282	117624	137906
Sierpień	Jasło	4848	239	70	4538	3752	6896	5963	12859
	Drohobycz	58469	1481	6603	50386	59098	11165	103703	114868
	Stanisławów	2238	31	9	2198	1538	4101	—	4101
	Razem	65555	1751	6682	57122	64388	22162	109666	131828
Wrzesień	Jasło	5240	118	23	5098	6100	5215	6655	11871
	Drohobycz	53263	1539	6748	44976	53493	11570	92802	104372
	Stanisławów	2136	25	11	2100	2449	3753	—	3753
	Razem	60639	1682	6782	52174	62042	20538	99457	119996
Październik	Jasło	5531	143	53	5335	3336	5838	8017	13856
	Drohobycz	54007	2302	7792	43912	61511	11772	76965	88737
	Stanisławów	2243	24	50	2169	3009	2913	—	2913
	Razem	61781	2469	7895	51416	67856	20523	84982	105506
Listopad	Jasło	4612	201	154	4287	3520	5952	8654	14606
	Drohobycz	51759	3221	7330	41208	55236	13210	61216	74427
	Stanisławów	2108	22	49	2037	2654	2295	—	2295
	Razem	58479	3444	7533	47532	61410	21457	69870	91328
Grudzień	Jasło	4725	278	85	4362	3487	6998	8521	15519
	Drohobycz	51208	3121	7509	40570	36917	13715	64377	78093
	Stanisławów	2103	21	47	2034	1471	2908	—	2907
	Razem	58036	3420	7641	46966	41875	23621	72898	96519
Ogółem za 12 mies	Jasło	56043	4496	1148	50634	49220	6998	8521	15519
	Drohobycz	630357	38208	78641	513500	748104	13715	64377	78093
	Stanisławów	26703	377	367	25958	27173	2908	—	2907
	Razem	713103	43081	80156	590092	824497	23621	72898	96519

Wiadomości bieżące.

Niebezpieczeństwo. Nie będę powtarzał starych i znanych już faktów w sferach przemysłowców naftowych, jaką gospodarkę prowadzili i prowadzą, oraz kto i dlaczego prowadzi ją ze strony przedsiębiorstw „obcego kapitału” w polskim przemyśle naftowym.

Z powodu projektowanych obecnie nowych wierceń na terenach Bitkowa — celem dotrzymania zobowiązań terminowego odwiercenia dziesiętków tysięcy metrów otworów, ażeby nie odpaść od zakupionych za marne pieniądze terenów wartościowych (co stale powoduje wywłaszczenie polskich przemysłowców w przemyśle naftowym) stawiają wielkie Koncerny kilkanaście nowych rygów wiertniczych, którymi w jak najkrótszym terminie mają odwiercić potrzebną im ilość metrów, ażeby dotrzymać zobowiązań kontraktowych. Wiercenia te mają być prowadzone we własnym zarządzie lub w akordzie t. j. oddane przez firmy przedsiębiorcom. Tutaj mogliby wiele informacji podać członkowie „Związku polskich techników wiertniczych”, jak wygląda w rzeczywistości to niebezpieczeństwo:

Rozwój naszego przemysłu nawet przy pomocy obcego kapitału leży bardzo w interesie naszego Państwa, jednakowoż metody gospodarcze tych kapitalistów lub tutejszych ich zastępców pozostawiają wiele do życzenia — co gorsze, często są szkodliwe dla Państwa (np. nadmierny wywóz produktów naftowych z Polski).

Niebezpieczeństwo w tym wypadku leży w możliwości zawodnienia lub też z powodu zagwoźdżeń w obniżeniu wartości pierwszorzędných terenów przez zbyt pospieszne i niedbałe odwiercenie dziesiątek tysięcy metrów otworów w zbyt krótkim okresie czasu, przy zastosowaniu często nieodpowiednich technicznych materiałów wiertniczych z jednej strony, zaś z drugiej niemożność należytej kontroli naszych Władz Górniczych tem więcej, iż nie rozporządzają one wystarczającym personelem, oraz środkami technicznymi, które są konieczne do należytej kontroli wiertniczej.

Obcy kapitał w nafcie nie inwestuje również w odpowiednim stosunku do korzyści, osiąganej z produkcji, przy tworzeniu badawczych instytucji geologicznych, podporządkowanych Władzom górniczym, co potęguje wspomniane niebezpieczeństwo.

Od lat kilkunastu zawodnione Tustanowice są chyba dostatecznym ostrzeżeniem. Podobna sytuacja wielu kopalń zachodniej Małopolski potwierdza w zupełności te obawy.

M. J.

Państwowe tereny naftowe. Dnia 17. kwietnia 1923 odbyła się w Ministerstwie przemysłu i handlu konferencja przy współudziale przemysłowców naftowych, celem ustalenia warunków, pod jakimi można oddawać państwowe terena naftowe do eksploatacji. Mimo prowadzonej propagandy ilość dotychczasowych zgłoszeń reflektantów jest bardzo mała, a i z tych przeważnie prawie wszyscy odmawiają podpisania przedłożonych im warunków. Na odbytej konferencji ustalono zgodnie z reprezentantami Rządu, że należy zlagodzić dotychczasowe

terminy i rygory wierceń, gdyż nie ulega wątpliwości, że wiercenia poszukiwawcze nie są wielce rentowną inwestycją.

Stwierdzono, że poważni przemysłowcy, mający zamiar rzeczywiście wiercić, zadawałają się zazwyczaj mniejszymi obszarami, zastrzegając sobie jedynie bezwarunkowe zatrzymanie pewnego obszaru proporcjonalnego do wykonanych robót. Niebezpieczeństwo dla przemysłu naftowego stanowi dostanie się praw wiercenia na terenach państwowych w ręce pośredników, którzy sami wiercić nie będą, lecz jedynie obłożą terena ciężarami na swoją korzyść, których wysokość utrudni, względnie nawet uniemożliwi eksploatację. Ponieważ przy zawieraniu umowy o poszukiwanie na państwowych terenach naftowych trudno jest ustalić, kto jest tylko pośrednikiem, a kto poważnym reflektantem, należy wszystkich reflektantów traktować jednakowo, a jedynie wstawić do umowy postanowienie, że nabytych praw nie wolno kontrahentowi obciążać żadnymi ciężarami, a zwłaszcza bruttami.

Dr. Inż. Wiesław Chrzanowski, profesor Politechniki Warszawskiej: „**Turbiny Parowe**”. Wydanie drugie, znacznie rozszerzone. Skład główny: Książnica Polska, Warszawa, Nowy Świat 59.

Jak wielką rolę odgrywają turbiny parowe w nowoczesnym przemyśle, zbytecznem jest uzasadniać. A pomimo to polska literatura techniczna do r. 1920 nie miała książki z tej dziedziny silników. Lukę tę wypełniła książka prof. W. Chrzanowskiego. Że jej brak dawał się dotkliwie odczuwać liczny inżynierom, technikom i mechanikom — świadczy fakt, że w krótkim czasie pierwsze wydanie książki zostało wyczerpane. Drugie wydanie, które obecnie wyszło z pod prasy, jest znacznie rozszerzone i uwzględnia obok strony praktycznej, także teoretyczną. Dzieło składa się z siedmiu rozdziałów. We wstępie autor przedstawił zwięźle zarys historyczny powstania turbin. Rozdział drugi omawia pojęcia zasadnicze, jak wytwarzanie pracy przez turbinę, oraz podział turbin na akcyjne i reakcyjne. W rozdziale trzecim czytelnik znajdzie krytyczny opis najczęściej rozpowszechnionych rodzajów turbin parowych. Tu należy zaznaczyć, że autor słusznie omawia tylko te typy turbin parowych, które dzięki swym zaletom co do niezawodności biegu, oraz dobrej sprawności termodynamicznej, zdobyły w przemyśle trwałe miejsce, natomiast pomija te, które w pewnym okresie zaczęły się rozprzestrzeniać, jednak dzięki swoim wadom zostały zupełnie wyparte z handlu. W czwartym rozdziale przedstawiona jest w sposób możliwie przystępny teoria turbin parowych, z uwzględnieniem najnowszych danych doświadczalnych. Rozdział piąty daje pogląd na rodzaje regulacji turbin parowych z omówieniem zalet i wad poszczególnych rodzajów regulacji. W rozdziale szóstym przedstawione są części składowe turbin, z uwzględnieniem obliczeń wytrzymałościowych. Rozdział siódmy rozpatruje zastosowanie turbin parowych, oraz zawiera bardzo cenne dane z pomiarów odbiorczych, dające przejrzysty pogląd na sprawność poszczególnych typów turbin.

Książkę tę polecić można nie tylko tym inżynierom, technikom i mechanikom, którzy dzięki swej praktyce zawodowej bezpośrednio stykają się z turbinami parowymi, a którzy będą mieli możliwość uzu-

pełnić swe wiadomości fachowe, lecz i całemu szerokiemu ogółowi polskich techników, którzy muszą być zainteresowani w racjonalnem prowadzeniu gospodarki cieplnej.

Ceny ropy.

Państwowe Zakłady Naftowe nadesłały nam następujący komunikat:

„Na podstawie wzajemnego porozumienia się Przedstawicieli Państw. Zakładów Naftowych z brutowcami, na konferencji, odbytej dnia 5. kwietnia b. r. w biurach naszych we Lwowie — ustalono następujące ceny ropy nettowej za 1 kg. loco zbiorniki Towarzystw magazynowo-tłoczniowych, względnie loco stacja nadawcza — za miesiąc marzec 1923 r.:

dla marki:	Mkp. Marzec
Borysław	740.—
Popiele	740.—
Schodnica i wierzchnia Mrażnica	880.—
Urycz	880.—
Rypne	830.—
Słoboda Rungurska	740.—
Kosmacz	650.—
Opaka	740.—
Paszowa	760.—
Bitków	1380.—
Pasieczna	1380.—
Ropienka dolna	740.—
Strzelbice	740.—
Rajskie	780.—
Harkłowa silnie benz.	790.—
mniej „ (Ropita)	740.—
Kryg: zielona	760.—
Kryg: czarna	740.—
Szymbark	780.—
Krosno: wolna od parafiny	790.—
parafinowa	740.—
Krościenko: wolna od parafiny	790.—
parafinowa	740.—
Zmieńnica Turzepole	740.—
Wulka	800.—
Iwonicz	800.—
Węglówka	800.—
Równe-Rogi: wolna od parafiny	780.—
parafinowa	740.—

dla marki	Mkp. Marzec
Rymanów	740.—
Wańkowa	750.—
Potok	1250.—
Ropienka ad Dukla	790.—
Grabownica-Humniska	1000.—
Lipinki-Różyca	950.—
„ Grabownica	930.—
Libusza	740.—
Klimkówka	850.—
Zagórz	850.—
Klęczany	1600.—
Starawieś	1600.—

Państwowe Zakłady Naftowe
Główna dyrekcja.
Lenartowicz.

Górnośląskie Towarzystwo Naftowe, Sp. akcyjna w Katowicach.

Dnia 4. kwietnia b. r. odbyło się w Katowicach zwyczajne Walne Zgromadzenie akcjonariuszy, na którym zapadły następujące uchwały:

Przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Zarządu i zamknięcie rachunkowe za rok 1922; uchwalono rozdział zysku w kwocie Mp. 2,370.000.— w osnowie podanej w sprawozdaniu rocznem.

Bilans Górnośląskiego Towarzystwa Naftowego za rok 1922.

	Stan czynny	Stan bierny
Nieruchomości i ruchomości	Mn. 4,055.263.—	
Kasa	„ 288.776.70	
Towary	„ 1,271.936.—	
Bank Przemysłowców, Katowice	„ 7,175.989.—	
Dłużnicy	„ 9,962.138.17	
Kapitał akcyjny		Mn. 3,000.000.—
Bank Przemysłowców, Katowice		„ 4,754.227.30
Związek Przemysłowców naft. Lwów		„ 2,013.012.20
Wierzyciele		„ 10,011.280.29
Nieustalone pretensje		„ 200.057.08
Fundusz amortyzacyjny		„ 405.526.—
Zysk		„ 2,370.000.—
	Mn. 22,754.102.87	„ 22,754.102.87

Rachunek strat i zysków

	Straty	Zyski
Koszta handlowe i administracja	Mn. 6,221.493.64	
10% amortyzacji i inwentarza	" 405.526.—	
Nieustalone pretensje	" 200.057.08	
Czysty zysk	" 2,370.000.—	
Zysk brutto na nafcie, benzynie i węglu		Mn. 9,197.076.72
	Mn. 9,197.076.72	Mn. 9,197.076.72

Rozdział zysku

5% na fundusz rezerwowy	Mn. 120.000.—
10% Dywidendy	" 300.000.—
20% dla dyrektora i pracowników	" 390.000.—
10% dla Rady Nadzorczej	" 195.000.—
40% superdywidendy	" 1,200.000.—
na cele publiczne	" 165.000.—
	Mn. 2,370.000.—

Następnie udzielono jednomyślnie absolutorjum Radzie nadzorczej i Zarządowi. Rewizorami na rok 1922 wybrano jednogłośnie pp. Baltazara Szaflika i Franciszka Głowackiego.

W końcu uchwalono podwyższyć kapitał akcyjny spółki o kwotę Mn. 27,000.000 tj. z kwoty Mn. 3,000.000 do kwoty Mn. 30,000.000 przez wydanie następujących akcji:

a) 1200 akcji im. wartości	po Mn. 1.000
b) 680 " " "	" " 10.000
c) 190 " " "	" " 100.000

Wydanie akcji nastąpi po kursie 220%. Z kwoty podwyższonego kapitału akcyjnego przeznaczono dla dotychczasowych akcjonariuszy Mn. 24,000.000 w stosunku Mn. 8.000 nowych akcji na jedną dawną akcję.

Pozostałe akcje na Mn. 3,000.000— przeznaczono do rozdziału między Zarząd i funkcjonariuszów Spółki. Nowe akcje uczestniczą w zyskach Spółki od dnia 1. stycznia 1923.

Zarazem upoważniono Radę Nadzorczą do odpowiedniej zmiany § 3 statutu.

W końcu ustalono wynagrodzenie dla członków Rady Nadzorczej.

Nadeszły transporty

Wszelkich aparatów laboratoryjnych

dla badań analitycznych nafty i olejów mineralnych

== Bogato zaopatrzony skład odczynników ==
== chemicznie czystych. ==

Zastępstwa: Fabryka chemiczna E. de HAEN S. A.
SEELZE, F. HUGERSHOFF, Lipsk, W. C. HERAEUS,
HANAU - SARTORIUS - WERKE, GETYNGA i t. d.

Biuro inżyn. „**CHEMOTECHNIKA**” Sp. z o. o.

Kraków, Rynek gł. 39, Linia A-B.

Obsługa fachowa!

Wysyłki odwrotnie!

Motory ropne Diesla do wiercenia i tłokowania

wyrobu Loebersdorfskiej Fabryki Maszyn Sp. Akc.

== **GANZ** ==

ZAKŁADY ELEKTRYCZNE I MECHAN. W POLSCE SP. AKC.

ODDZIAŁ WE LWOWIE

LWÓW, LEGIONÓW 3. II. p. TELEFON 763.

Wszelkie maszyny elektryczne.

Referencje: J. M. Waterkeyn, „Galicja“, „Polski Przemysł Naftowy“, „Bracia Nobel“, „Iriag“, Fr. Brugger.

ZWIĄZEK POLSKICH PRZEMYSŁ. NAFTOWYCH

WE LWOWIE, UL. SAPIEHY L. 3.

Poleca następujące wydawnictwa :

Skorowidz polskiego przemysłu naftowego
1919 cena 1000 Mp.

Skorowidz polskiego przemysłu naftowego
1920 cena 1.500 Mp.

Skorowidz polskiego przemysłu naftowego
1921 cena 4.000 Mp.

Poglądowa mapa naftowych terenów pań-
stwowych 1 : 1,200.000 cena 2.000 Mp.

59 map szczegółowych 1 : 20.000,
względnie 1 : 25.000 państwowych
terenów naftowych, wyszczególnio-
nych na poglądowej mapie, cena za
sztukę 35.000 Mp.